

М. С. Хрущов — у Мурманську

МУРМАНСЬК, 18. (ТАРС). Сьогодні суди — в найбільшій порт країни — прибув Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР, товариш М. С. Хрущов.

У першій половині дня М. С. Хрущов зробив поїздку по місту, ознайомився з новим житловим і культурно-побутовим будівництвом. За останні п'ять років тут збудовано понад 400 тисяч квадратних метрів житлової площі, тисячі сімей справили новосілля.

Потім М. С. Хрущов поїхав у рибний порт.

На рибкомбінаті М. С. Хрущов оглянув ряд цехів, де апаюмився з виробництвом, розмовляв з робітниками, цікавився умовами їх праці, побуту, дозвілля.

Голові Радянського уряду було показано плавучу базу «Печенга», яка приймає в океані рибу з промислових суден. Через кілька днів ця плавбаза виходить у Північну Атлантику. Її екіпаж бореться за дострокове виконання плану четвертого року семіріччя.

На аварійно-рятувальному судні «Стережущий» М. С. Хрущов зробив поїздку по Кольській затоці, де стоять рибальські судна, які щойно прибули з далекого рейсу, спостерігав будівництво нового рибного порту.

Десятки тисяч трудящих Мурманська тепло вітали товариша М. С. Хрущова на вулицях міста і на кораблях.

В республіканський місячник по збиранню металевих брухтів, що проводиться за рішенням ЦК ЛКСМ України з 1 липня по 1 серпня, включилися будівельники будівельного майданчика № 3, які споруджують Кіровоградський м'ясокомбінат, днями в обидню перерву зібрали тону металевих брухтів.

О. ПАВЛОВ.

Що повинен зробити кожний комсомолец! — це питання постало на комсомольських зборах колгоспу «Україна» Доробеличківського району.

Збори вирішили: кожний комсомолец повинен зібрати 50 кілограмів брухту. Для первинної організації це становитиме 12 тонн. В пошуки металевих «скарбів» включилися і піонери місцевої школи.

В. МИРОНОВ.

Другий Всесоюзний зліт піонерів закрито

АРТЕК, 18. (РАТАУ). Сьогодні в республіці піонери — Артеку спущено прапор другого Всесоюзного зльоту юних. Дев'ять днів представники тисяч піонерських дружин Радянського Союзу гаряче говорили про найцікавіші справи своєї організації.

Делегати зльоту закликали всіх піонерів почати Всесоюзне змагання за кращий піонерський загін.

Пролетарі всіх країн, єднатесья!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI № 87 (594)

П'ятниця, 20 липня 1962 р.

Ціна 2 коп.

БОЙОВИЙ ДОЗОР

ПЕРШИЙ допис в газету — короткий, неспівний, лаконічна примітка в кінці листа: «Якщо можна — надрукуйте».

Серед безлічі кореспонденції, яку редакція одержує щодня з найвіддаленіших куточків області, три-чотири листи від авторів, що пишуть до газети вперше.

Два роки тому, коли почала виходити наша газета, голубий чотирикутник з розповіддю про своїх друзів-ровесників вперше надіслав до редакції помічник машиніста електровоза Семенівсько-Голоківського вуглерозрізу Георгій Удовиченко. Замітка юнкора була опублікована.

Працівники редакції зав'язали тісну переписку з автором, не раз зустрічалися з ним особисто. Минуло кілька місяців і юний кореспондент виступив на сторінках газети з цікавою зарисовкою. А згодом надіслав вдалий фоторепортаж про дозвілля і побут молодих гірників. Кореспондентський пункт в м. Олександрії, який очолив т. Удовиченко, лише в цьому році надіслав на адресу «Молодого комунара» близько 70 листів на різні теми. Більшість матеріалів побачила світ.

Кореспондентський пункт — бойовий дозор газети. Він не тільки інформує читачів про найважливіші події з життя молодих робітників шахтарської Олександрії. Юнкорівський актив влштовує читачькі конференції «Молодого комунара», перевіряє листи-скарги, які надсилає редакція корупнту.

Справжнім, надійним помічником нашої газети став і кореспондентський пункт в Новгородківському районі, який очолив молодий газетний працівник Віктор Проценко. Він об'єднав навколо себе більше десяти ентузіастів — тваринників, механізаторів, вчителів, культпрацівників. Читачам, напевне, знайомі імена доярки артілі імені Калініна Катерини Рубель, обліковця тракторної бригади цього ж колгоспу Григорія Шепеля, агронома артілі імені Кірова Надії Діброви і багатьох інших активних авторів.

У відповідності з редакційним планом новгородківський кореспондентський пункт разом з райкомом комсомолу пе-

ГАЗЕТИ

ріодично складає свій план роботи. Сюди входить не лише організація матеріалів, а й зустрічі з читачами

газети, конкретна допомога молодим авторам, які не входять до складу корупнту, але пробують писати свої перші матеріали.

Майже всі члени корупнту виконують громадські і комсомольські доручення, є членами районного комсомольського штабу по вирощуванню високих врожаїв кукурудзи. Завдяки хорошій організаторській роботі, яку провели члени корупнту разом з працівниками райкому комсомолу, в більшості колгоспів району почали діяти «комсомольські прожектори». Редакція вже одержала від корупнту кілька змістовних матеріалів з фронту польових робіт. Все це відчутна допомога редакції.

Можна сказати похвальне слово про Ульяновський, Голованівський, Новоукраїнський і Новомиргородський корупнти. Та, на жаль, ще не скрізь райкоми комсомолу вболівають про зростання молодих авторів, які працюють в їхньому районі і дописують в газету.

З ініціативи редакції був створений корупнт в Новоградському районі. В перший місяць його існування редакція одержала з району понад 20 листів. Та ось виїхав керівник корупнту, і потік листів до газети пішов на спад. Тепер звіт дописує лише один автор.

Кілька листів за півроку надійшло з Петрівського, Знаменського, Долинського та Олександрівського районів. А тут у свій час теж були створені корупнти. Вони планували свою роботу. Біда тільки в тому, що райкоми комсомолу не знайшли часу допомогти, активізувати їх діяльність.

Кореспондентський пункт — бойовий дозор не тільки газети, а й кожного райкому комсомолу, особливо тепер, коли наступив найважливіший етап боротьби за виконання взятих зобов'язань. Юнкори можуть і повинні принести неочінену користь. Необхідно тільки їх згуртувати, поставити перед ними конкретні завдання. Про це, в першу чергу, зобов'язані подбати в кожному райкомі і міському комсомолу.

А МОЖНА КРАЩЕ...

ТІЛЬКИ зайдете на подвір'я Кіровоградської кондитерської фабрики в очі кидається щит, на якому виписано соціалістичні зобов'язання колективу підприємства на 1962 рік. Накреслення хороші: до 25 грудня виконати річне завдання і додатково виробити 60 тонн кондитерських виробів; перевиконати план на підприємстві на 5 тисяч карбованців; підвищити продуктивність праці на 0,5 процента; освоїти 33 нових види кондитерських виробів і т. д. І приємно було дізнатися, що піврічний план фабрика виконала на 105 процентів. Ще кращих успіхів домоглися окремі цехи. З пошаною відзнаються тут про бригаду комуністичної праці Марії Гоцаренко. 120 — 130 процентів — такий щомісячний її виробіток. Цей колектив утримує першість на фабриці, а фото членів бригади красується на Дошці пошани.

Багато на фабриці ще старих методів роботи. Керівники над цим не раз задумувалися. І в травні цього року група робітників вирушила у Львів на кондитерську фабрику імені Кірова,

щоб запозичити нові, прогресивні методи праці. Багато цінного взяли там. Тепер застосовуватимуть у себе. Уже розроблено план. Наприклад, виготовляють карамельні лотки для збирання продукції (це зменшує втрати), застосовують салфетки не з паперу, а з цупкої тканини, буде стіг утеплення продукції (на випадок зупинки обладнання). Для кращої реалізації виробів застосовано глазурувані цукерки на карамельній основі.

Є тут і свої раціоналізатори. Так, тт Бурлака, Колодіжний і Бродовий сконструювали паточний дозатор. Він набагато поліпшує технологію, не дає перевитрат матеріалів. Робітник т. Солонченко добився використання спрацьованих парів, виготовивши пароволовач.

ЦИМАЛО хороших справ на фабриці. Слід належне віддати керівникам, які зуміли організувати людей на виконання поставлених перед підприємством завдань. Партизна організація організувала комісію партійного контролю за якістю продукції. Комітет

комсомолу теж створив рейдові комсомольські бригади, які контролюють якість продукції, хід виконання завдань цехами. Та треба сказати, що рейди проводяться несистематично, а тому трапляються випадки неякісного випуску продукції, невиконання плану, як це трапилось в карамельному цеху.

На фабриці 42 комсомольці, майже стільки ж неспівкової молоді. Вони можуть багато допомогти адміністрації фабрики. Добре було б, коли б вони організували «комсомольські прожектори» і щоденно сигналізували про ті чи інші недоліки. Та, на жаль, секретар комсомольської організації Олександра Доценко заспокоїлася на тому, що, мовляв, фабрика план виконує, а отже, і все гаразд. А хіба молодим, завзятим працівникам почуття інертності? Ні, треба більше виявляти ініціативи, сміливіше дерзати, адже, чим кращими будуть наші успіхи, тим країна швидше стане багатішою.

Л. ЛИПА, наш позаштатний кореспондент.

ПІСЛЯ закінчення середньої школи Валя Гоцуляк прийшла працювати на Гайворонський паровозоремонтний завод. Тут дівчина одержала спеціальність токаря. Валу знають, як активну комсомолку (вона член цехового та заводського комітетів комсомолу), учасниця художньої самодіяльності заводу, хорошу, працьовиту робітницю. Валентині присвоєно звання ударника комуністичної праці.

На знімку: Валентина ГОЦУЛЯК. Фото В. ЗЕМНОРИЯ.

ПОКИ ТОЧАТЬСЯ СУЩЕРЕЧЬИ

Небувалими темпами йде житлове будівництво. Колишні пустирі стають неспівними селищами. З кожним роком дедалі більше трудящих справляють новосілля. Але є об'єкти, про які будівельники забувають.

Другий рік управління Цукробудтрест споруджує житловий будинок для працівників держбанку і облмісцевого прому. Це «бородатий» об'єкт: за два роки будівельники встигли спорудити лише один позерх. Безлад почався з першого дня будівництва. Після довгих обійнянок на будівельну площадку поїхав екскаватор. — Ну, тепер справи підуть, — радіє виконроб т. Ямпольський.

І справи пішли — екскаватор працював день, і за цей час встиг виїняти аж... два кубометри ґрунту.

Облмісцевпром запропонував свої послуги, і з Олександрівки направив на будівельну площадку свій екскаватор. Котлован розширювався. Зростали й надії тих, хто повинен був одержати квартиру в цьому будинку.

Минали дні. Вже з'явився і фундамент, і перша кладка стіни, і навіть прибули деталі крану. Панелі нульового перекриття укладав автокран заводу імені Кірова.

Та раптом на об'єкті запанувала тиша. Колишній керуючий трестом т. Батистов подав команду, і кран разом з бригадою будівельників перевели на інший об'єкт.

Час ішов. Дощі змінялись спекою. Змінилось і керівництво управління Цукробудтресту. Здавалось, урок піде на користь. Але не так сталося, як гадалось. Знову з'явився інший об'єкт, кран і бригаду будівельників перевели туди. Перший поверх будинку руйнується, а теперішній керуючий управлінням т. Батистов все обіцяє: — Не хвилюйтесь, будинок буде.

Спершу обіцяв продовжити будівництво з червня, потім з 1 липня. Згодом інший термін встановив — 8 липня. Зараз т. Батистов уже не називає строків. Він прямо заявив:

— Будувати будемо, а коли — покаже час.

А ось ще одна «бородата» будова — інструментальний цех заводу «Динамік». Споруджує його облбудтрест. В цьому році цех майже був готовий — зроблено штукатурку стін, встановлено електропроводку, світильники. Залишилось лише покласти сходи і ліквідувати деякі дрібні недоробки. Але т. Рибальченко припинив будівництво. В чому ж справа?

— Не виділено будівельного матеріалу, — відповідає він.

В обплані йому роз'яснили, що всі матеріали для будівництва виділено. Тоді керуючий облбудтрестом вигукнув:

— Облмісцевпром заборгував нам 1400 карбованців.

Поки триває суперечка, інструментальний цех стоїть без дії. А підприємства облмісцевпрому буквально «задихаються» від нестачі інструменту, штампів, пресформ, приладів.

Г. ТОЛОК,

керівник позаштатного відділу технічного прогресу редакції газети «Молодий комунар», м. Кіровоград.

Дорога редакція!

Мені не доводилось дописувати листів до нашої молодіжної газети «Молодий комунар». Не тому, що не було про що писати. Звичайно, було. Але все думало, що справа, які трибунати на сьогоднішній день всіх комсомольців і молоді нашого села, з часом підуть краще. Але, як видно з усього, мовчанкою своєю тільки шкодимо неспокойному комсомольському життю, яке позинно виривати всюди.

Я — передплатник газети «Молодий комунар». Завжди на випускаю з поля зору зарисовки, нариси, оповідання, гуморески. Вони допомагають у житті. Читаю і задумуюсь: чому ж комсомольцям нашого села не допомагають зробити свої години відпочинку і вихідні змістовними, цікавими, веселими і корисними. Оце мене й турбує найбільше.

Кажуть, що кожний кулик своє болото хвалить. Може, хто і вкладає у це прислів'я негативний зміст, а по-моєму, саме так і має бути. Якщо ж говорити про наше Лозовате, то напевно ти знайдеш людину, яка хоч десь побуває у нас, не заповнивши красотою села. В центрі височить красивий Будинок культури на 650 місць. На другому поверсі розміщена велика бібліотека. Скрізь висаджені дерева. Взагалі, і село, і лани довкола, і люди — ніде таких немає. Тому й не поїхала я нікуди після закінчення школи, почала працювати в колгоспі. Ланка наша вирощує різні сільськогосподарські культури: і цукрові буряки, які займають велику площу в колгоспі, і кукурудзу. Хороші дівчата в ланці. Ну, хоча б Марія Лопушенко чи Марія Постолатій, Марія Козішкурт чи Віра Буран. Більшість з них комсомольці, є й неспілкува молодь.

Веселі, роботящі, з ними гори вернути можна. Про гори це я трішки перебільшила, а от кукурудзу і цукрові буряки ми справді непогано вирощуємо. Працювати, скажу на хвалькучись, ми добре вміємо. А відпочивати? Ось ця думка і примусила мене взятись за перо. Дуже вже часто ловлю себе на тому, що в нашому селі не так уже й весело, як могло б бути. І стає прикро за себе, за своїх чудових подруг, за товаришів. Можа йде про два наболілих питання. Про фізкультуру і художню самодіяльність.

Почну про фізкультуру і спорт. Хочете — вірте, хочете — не вірте, а в нашому великому селі немає жодної комсомолки, молодого колгоспниці, яка б займалася спортом. Хай не серйозно, хай без претензій на високий розряд, а хоча б так, для себе, для свого здоров'я, гармонійного фізичного розвитку.

У нас навіть не прийнято говорити про спорт для дівчат. Наші дівчата ні разу не були учасницями районних спартакіад, змагань. Завжди можна почути скептичні вигукки: «Он куди загнула. Посапала — ось тобі і вся фізкультура».

ОДИН ДЕНЬ НАШОГО ЖИТТЯ

СУБОТА. Тихий липневий вечір. Не встигли на землю зійти вечірні сутінки, як на вулицях села Кетри-санівки спалахнули електричні вогні. З усіх кінців, немов весняні струмки, сходились юнаки й дівчата до сільського клубу. Сьогодні тут відбудеться вечір відпочинку молоді. В програмі вечора: танці, ігри, лотерея. Такі вечори стали традицією в комсомольській організації колгоспу «40-річчя Жовтня» Бобринецького району.

«...Всюди, куди не глянеш, — сміх і жарти, веселі обличчя юнаків і дівчат. І як не радіти, коли після трудового дня є де культурно відпочити.

Та ось затихає колгоспний духовий оркестр, і по залу розноситься дзвінкий дівочий голос:

— Друзі, комсомольці і молоді! Завтра вихідний. Та чи можуть бути наші серця комсомольські спокійні, коли в селі Одрадна Доліна не закінчено будівництво клубу? Ні! А тому комітет первинної комсомольської організації першої бригади подолає неділю по закінченню будівництва бригадного клубу, — оголосила член комітету Міля Рудь...

А наступного дня о десятий годині ранку біля клубу вже кипіла робота. 40 юна-

ків і дівчат — комуністи і комсомольці, молодь приїшли на неділю. Правління колгоспу на допомогу їм виділило дві автомашини і трактор для підвезення глини.

Хлопці й дівчата вибрались на горіще, стали ланцюжком і передавали вальки глини в той кінець приміщення, де дівчата наклали стелю. Допомогали в роботі їм бригадир комплексної бригади Олексій Біда, бригадир будівельної бригади Михайло Клевчук, комуніст Павло Колісник, колгоспник Гаврило Рудий.

Хороше попрацювали сестри Люба і Таня Трофимович, доярки Віра Проценко, Ярина Швирид і Галина Паладій, члени комітету Надія Мунтяк і Міля Рудь, молоді колгоспники, Михайло Рудь, Олександр Мироненко, Андрій Бакал, Леонід Тертичний, Григорій Комар, Олександр Смокви-на та багато інших.

А коли на землю знов опускались вечірні сутінки, по селу задзвеніли пісні. То поспішали до клубу в кіно юнаки і дівчата — учасники неділюка.

Галина ГОЛОВАТЕНКО, секретар комсомольської організації колгоспу «40-річчя Жовтня» Бобринецького району.

Друзі! А як ви проводите своє дозвілля?

Напишіть нам про це, поділіться своїми думками. Чекаємо від вас листів.

Не буду кривити душою: бувають дні, що такі добре дістається від сапки, але кінець кінцем, часу вільного у нас не менше, ніж у дівчат на заводі чи будові. І втомлюємося, мабуть, не більше. Ладні ж ми мало не щодня допізна кружляти в танцях. Адже більше цікавого нічого не проводиться, крім танців.

Мені соромно говорити таке про моє чудове село, але це правда. У нас би пальцями показували на дівчину, яка наважилася б з'явитись між хлопцями на волейбольному майданчику у спортивній формі. Мені кажуть: мовляв, це не прийнято на селі, спортзаняття

тільки для хлопців. А я не хочу вірити в це. До речі, хоч хлопці і не соромляться спортивної форми, але й серед них спорт не дуже-то в пошані. Колишній стадіончик перетворився в звичайнісінький насип. Його хотіли впорядкувати і нагородили трактором ще більше землі, а розграти нікому. Хіба це не можна зробити?

Тепер про художню самодіяльність. Вона у нас перебуває на тому самому рівні, як і спорт. Хіба в селі Лозовате немає хороших співаків і танцюристів, декламаторів? Є, звичайно. І дуже багато. Таланти є, але крил їм немає кому дати. Керівники вдоволені тим, що у них є посада і їм платять гроші. А за що? Досі в Будинку культури не було баяніста, завідувачий т. Данилов І. Г. відкрив і відразу закрити Будинок, якщо немає танців. Тепер баяніст є, але тоїку з нього ніякого. Нот він не знає і ніяку пісню розучити не може.

На запитання, коли буде організовано гуртки художньої самодіяльності, — завідувачий Будинком культури відповідає:

— Якщо зберетесь всі, тоді і співатимемо! Навіщо нам «ключник»?

ЧАС—ТВОЄ БАГАТСТВО

Хіба не можна районному відділу культури вжити заходів до покращення роботи? Адже відпочити є в нас де, але горе через розхолодженість керівників.

Чому ж склалося таке становище? Чому дівчата, які в школі були хорошими спортсменками, танцюристами і співаками, тепер «заохли»? Я не можу виділити когось одного, хто в цьому винен, але винні, я вважаю, немало людей. І голова колгоспу т. Гончарук, який згадає про молоді лише тоді, коли треба щось для господарства; і комсомольська організація на чолі з секретарем Н. Пайол, яка жодного разу не згадала про спорт і гуртки художньої самодіяльності, про залучення молоді до них; і товариші з райкому комсомолу, які дуже рідкі гості в нашому колгоспі імені Фрунзе. Вони цікавляться вирощуванням кукурудзи комсомольцями колгоспу, роботою доярки-комсомолок на фермі. А про те, чим займаються хлопці і дівчата на вечері, де відпочивають, і не запитують нікого.

Я не беруся дослідити всі причини, які призвели до такого становища. Мабуть, і ми самі в чомусь винні. Напевно, винні, що до цієї пори мовчали. В усякому випадку, сідаючи за цього листа і плекаючи надію, що його надрукують, я мала на меті почути і послухати, як по інших селах залучаються хлопці і дівчата, неспілкува молодь до спорту і в гуртки художньої самодіяльності. Може, нам хтось щось порадить через газету?

Марія БОНДАРЕНКО, член ВЛКСМ.

Колгосп імені Фрунзе, село Лозовате, Ульяновського району.

НАПИШЕМО ІСТОРІЮ РІДНОГО КРАЮ

РАЦЕЮ, дерзаннями, творчими пошуками сповнений кожний день нашої Батьківщини. І день цей несе з собою мрії і звершення, нові героїчні подвиги радянських людей. А вчорашній, трудовий відогмін, стає надбанням історії. Але він не потоне в глибинах невідомості. Його збереже людям прокладена борозна, збудований дім, виведений на орбіту землі космічний корабель, газетні матеріали. Про нього напишуть книги.

Ось чому минуле менше всього нагадує музей, на стелажах якого розкладені закам'янілі реліквії і «діковинки». Досвід минулого схожий на завжди повний арсенал. Вміло переглядаючи його, можна відшукати зброю для сьогоднішньої боротьби. Ми часто звертаємося до минулого, старанно і навіть суворо дотримуємо його.

«...Не знаю прошого, — попереджував М. Горький, — неможливо поглянути подлинний зміст настоящего і цели будущего».

Крокуючи назустріч майбутньому, люди беруть знання з минулого для стрімкого руху вперед. Поступово досвід покоління буде збагачуватись особистим досвідом, одержаним в навчанні, праці, в переборенні труднощів.

З роками, в міру наближення до суспільства, про яке століттями мріяли люди, не тільки не затухає, а навпаки, зростає інтерес до давнього і недавнього минулого. Та воно так і повинно бути. Бо чим вище суспільство по своїй організації, тим вища його культура, тим з більшою увагою вони ставляться до багатств, які нагромадило людство, беруть все краще з його невичерпних джерел.

Великий Ленін високо цинив творці, що розповідали про революційну боротьбу робітників і селян, про героїчність революції. Він закликав зібрати матеріал, спогади учасників, наприклад, революції 1905 року і пропонувати видати книгу, боошуру. Ось чому зараз прийняте рішення створити унікальний довідник, який буде називатись «Історія міст і сіл Української РСР». В підготовці такої визначної книги братиме участь вся громадянська республіка. Кожній області буде присвячено окремих том, розміром 45 — 50 друкованих аркушів. Це будуть змістовні нариси про кожний населений пункт. Особлива увага звер-

тається в цих нарисах на те, яку участь брало населення у революції 1905 - 1906 рр., чи були місто, село ареною боїв і революційних повстань за владу Рад; коли були створені перші комуні і колгоспи, хто ініціатор їх створення; коли були створені партійна і комсомольська організації, прізвища організаторів.

Ці матеріали ще зберігаються не тільки в архівах, а й в окремих громадян. І тут велике поле діяльності для молоді, комсомольців. Навіть в найтяжчі роки неволі і експлуатації, знаходились відважні люди, які не тільки боролись з цариз-

мом, а й вели щоденники, записні книжки. Необхідно відшукати їх, юні друзі!

Показати, як змінилось життя трудящих за роки Радянської влади, як змінилось обличчя міста, села, — головне завдання Кіровоградщина багата видатними діячами науки, культури. Їх діяльність повинна бути відбита в повній мірі. А скільки героїв-комуністів і комсомольців загинуло в боротьбі за побудову комунізму? А ми іноді навіть не знаємо їх імен? Діяльність таких людей повинна бути розкрита обов'язково.

Немале значення в історії кожного міста і села від-

водиться географічним даним, відомостям про тваринний і рослинний світ та природні багатства. Тут величезну допомогу подадуть юні географи, природознавці, яких у нас багато в області.

Міськкоми, райкоми ЛКСМУ повинні бути в перших рядах цієї великої політичної справи — збирання історичних відомостей про орденоносну Кіровоградщину. Давайте, юні друзі, спільними силами напишемо історію рідного краю!

В. КАЛИНИЧЕНКО, директор обласного архіву.

У НАШІЙ країні, мабуть, не знайдеться механізатора, який би не знав про чудові діла бригади двічі Героя Соціалістичної Праці Олександра Васильовича Гіталова з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району. В цьому прославленому колективі народилося багато цінних починань, які дістали путівку у велике життя. І зараз в різних куточках нашої країни можна почути:

— Ми працюємо по-гіталовськи!

Тепер вже важко встановити, хто першим заговорив про комплексну механізацію в бригаді — помічник бригадира Михайло Ткаченко, парторг Григорій Торба чи кмітливий тракторист Степан Ільєв. А, може, і сам бригадир, думки якого завжди спрямовані вперед. Час вже згадати ці подробиці. Незаперечно одне: комплексна механізація вирощування кукурудзи, яка дістала визнання тисяч і тисяч механізаторів нашої країни і наших зарубіжних друзів, народилася саме в бригаді Олександра Гіталова, і звідси, мов на богатырських крилах, розлетілась у тисячі і тисячі інших колгоспів і радгоспів.

ЗЕРНА

дешевша кукурудза в нашій країні.

В книзі О. В. Гіталова «Комплексная механизация возделывания кукурузы», що недавно видана масовим тиражем у Московському видавництві сільськогосподарської літератури і, яку, юний друже, ми рекомендуємо тобі прочитати, є дуже яскраві і переконливі діаграми, які говорять про величезну перевагу комплексної механізації вирощування кукурудзи як на зерно, так і на силос. З цих діаграм можна дізнатись, що п'ять років тому у колгоспі на виробництво одного центнера зерна кукурудзи витрачалось шість з половиною людино-години, а торік — лише 33 хвилини.

У НОВІЙ книзі, що є своєрідним синтезом п'ятирічного досвіду комплексної механізації вирощування кукурудзи, О. В. Гіталов детально, до найменших подробиць, розповідає, як механізатори бригади з року в рік удосконалювали методи своєї праці, вишукували і приводили у дію все нові й нові резерви підвищення врожайності і зниження собівартості кукурудзи.

Вдумайся в ці цифри, молодий механізаторе, і ти зрозумієш, що значить гіталовський метод. Ось воно. У 1957 році, коли кукурудзу ще обробляли сапками, врожайність становила лише по 21 центнеру з гектара, а собівартість центнера зерна кукурудзи 2 карбованця 17 копійок (в нових грошах). У минулому, 1961 році врожайність вже становила по 75 центнерів з гектара, а собівартість центнера зерна пішла різко вниз і становила 42 копійки. Це най-

ТРАДИЦІЇ МИНУЛОГО

ЮНИЙ ДРУЖЕ! Прояви коли-небудь людську щедрість, викрой часину і зайді до обласного краєзнавчого музею. Після огляду його трьох відділів ти немов би станеш живим свідком багатогранної історії рідного краю, починаючи від первісно-общинного ладу до наших днів.

З численних документів, фотоілюстрацій, знарядь праці, зброї, безлічі реліквій давнини, стендів, макетів можна дізнатися про час і умови виникнення міста Кіровограда та інших населених пунктів, про формування капіталістичних відносин і розвиток революційного руху на території краю, про встановлення Радянської влади і участь трудящих Кіровоградщини в будівництві соціалізму.

Зовні безмовні експозиції музею перенесуть тебе у вир воєнних років Великої Вітчизняної війни, розкажуть про багатий на традиції партизанський рух на території області, повідають про живих і загинувших героїв борні боротьби, які проявили незламну стійкість і мужність у важкі для нашої Вітчизни часи.

І ось ти з благоговінням знайомишся з героїчними славними традиціями минулого, все глибше розумієш велич нашого прекрасного сьогодні і комуністичного прийдешнього. Селянське повстання у XVIII столітті під назвою «копіїщина» і «Канізька трагедія», героїчна боротьба партизанських загонів з фашистськими окупантами і визволення Кіровоградщини військами другого Українського фронту, відбудова зруйнованого війною народного господарства і масовий патріотичний рух за комуністичну працю — все це славні віхи історії нашого краю.

МИ ЗАВЖДИ повинні пам'ятати, що виховання молоді на славних традиціях минулого є складовою і невід'ємною частиною комуністичного виховання. Ці традиції слід свято зберігати і примножувати на всіх напрямках комуністичного будівництва, прищеплювати молоді почуття гордості за історичне минуле, щоб юнаки і дівчата гідно несли в своїх серцях і ділах естафету старших поколінь.

То ж давайте разом простежимо: чи все у нас зроблено і робиться, щоб пам'ятні традиції знала, всім серцем

відчувала кожна молода людина! Майже в кожному районі є свої ентузіастичні краєзнавці. Це — частіше за все вчителі, працівники клубів і бібліотек, літні люди, які немало пережили і побачили на своєму віку. У Бобринці місцеві краєзнавці з допомогою працівників обласного музею і Київського музею театрального мистецтва ще в 1959 році відкрили кімнату-музей корифеїв українського театру. Тут завжди багато відвідувачів, особливо молоді.

Кімната-музей історії і становлення міста з участю громадськості створена у Знамянці. Тут зібрано чимало матеріалів про історію виникнення Знамянки, революційну боротьбу трудящих, їх натхненну працю по здійсненню накресленій ХХІІ з'їзду КПРС. І все ж музей цей малий, його можна розширити, доповнити, при бажанні зібрати деякі нові експонати. У Знамянці, наприклад, мало кому відомо, що в 1905 році на залізничному вузлі був організований масовий політичний страйк робітників-залізничників, на чолі якого стояв місцевий лікар А. В. Лисенко (брат відомого композитора М. В. Лисенка). А ця подія є однією з перлин революційних традицій нашого краю. Про неї повинні знати не тільки у Знамянці, а й далеко за її межами. І це під силу зробити знамянській комсомольській організації, бо у Знамянці є живі свідки згаданих подій.

Та як би гаряче не бралися за цю благородну справу окремі ентузіасти, вони не в змозі зробити те, що могла б здійснити громадськість. Особливо віддалено від краєзнавства, вивчення історії краю стоїть молодь, комсомольській організації промислових підприємств, колгоспів.

БІЛЬШЕ восьми десятиків років існує теперішній завод «Червона зірка». З примітивних майстерень по ремонту сільськогосподарських знарядь до революції це підприємство перетворилося тепер в завод союзнного значення, у велетенський сільськогосподарський машинобудування. Тут працює, головним чином, молодь. Але чи багато хто з юнаків знає про революційні традиції «Червоної зірки», чи в усій повноті відома їм історія довоєнних і післявоєнних років, звитяжні подвиги ветеранів виробництва? В цій галузі заводський

комітет комсомолу, Палац культури імені Жовтня майже нічого не зробили.

Не так давно будівники Кременчуцької ГЕС завершили річкову трудову битву на Дніпрі, впрягли ріку в 12 потужних турбін гідровузла. Легко сказати — впрягли. Тут на ударній комсомольській за роки будівництва молодь звершила сотні великих і малих трудових подвигів. Імена цих юнаків і дівчат повинні знати всі. Але згорнулося будівництво, неспокійна молодь вирушила на інші будови семирічки, і про неї поступово все менше й менше згадують. Туристи і екскурсанти, які щодня бувають на гідровузлі, не мають майже ніякої можливості довідатися про те, як тут кипіла юність комсомольська у розпал спорудження станції. Невже так важко створити, принаймні, кімнату комсомольського літопису будови! Цією справою давно слід зацікавитися комітету комсомолу Дніпровського комбінату і Новогеоргіївському райкому ЛКСМУ.

Нічим не виправдане, наприклад, віддання забутої світлої пам'яті мужнього героя Великої Вітчизняної війни Ф. Павловського. Ми вважаємо, що кореспонденція з цього приводу «Про що шумлять старі сосни» («Молодий комунар» від 8 липня ц. р.) повинна привертнути увагу працівників міських комитетів комсомолу, культурно-освітніх установ, найширших верств громадськості.

Ми ще дуже мало знаємо про життя захисників у минулу війну героїв Є. Жердів з с. Петровського (Маловісківський район), нашого земляка Ю. Глібка, що загинув в боях за м. Знамянку. Кому ж як не комсомольським організаціям слід відновити ці героїчні сторінки, добитися увічнення пам'яті мужніх воїнів, розповісти про їх безприкладні подвиги! Такі люди, як Є. Жердів, Ю. Глібка повинні залишатися в наших рядах.

Комсомольські організації Знамянського і Маловісківського районів принагідно проводять тематичні вечори, присвячені героям, які, не вагаючись, віддали своє життя за наше со-

годніше прекрасне. Райкоми ЛКСМУ згаданих районів поверхово вичають багаті традиції рідного краю, а ще менше виховують на них молодь. А час іде, все менше свідків минулих подій залишається в живих. Хіба можна так ставитися до героїчного минулого!

А БО ЩЕ такий приклад. Завітайте при нагоді до обласного українського музично-драматичного театру імені Кривиницького. На фасаді ви побачите меморіальні дошки, які сповіщають про те, що тут свого часу грали провідні актори і драматурги, корифеї українського реалістичного театру І. К. Тобілевич (Карпенко-Карий), М. Л. Кропивницький, М. К. Заньковецька та інші. У вестибюлі є фотогалерея сцен із спектаклів сучасного репертуару. Але ніде ви не зустрінете бодай скупі експозиції про історію становлення театру, його традиції. Все це для відвідувачів лишається незвідомим. А шкода, дуже шкода!

Нас хвилює те, що в багатьох районах ще не призначились берегти славних традицій минулого і виховувати на них молодь, всіляко добиватися, щоб вона примножувала ці традиції, щоб у нас було більше таких мужніх і стійких духом героїв, про яких згадувалося вище.

Думається, що настала пора на всіх великих підприємствах, у колгоспах і радгоспах почати створення якщо не музеїв, то, принаймні, кутків, стендів, альбомів, на матеріалах яких молодь могла б бачити, відчувати наше минуле і сучасне.

ТРЕБА по крихах збирати і свято зберігати традиції минулого, промислу, духом романтики виховання на них юнаків і дівчат, нашої піонерії. Необхідно частіше проводити зустрічі з комсомольцями перших років Радянської влади, старими комуністами. Все це — могутні засоби, які повинні завжди бути в арсеналі комуністичного виховання будівників прийдешнього майбутнього.

В. КРАМАРЕНКО.

На відпочинку.
Фото В. КОВПАКА.

ГІТАЛОВСЬКОГО ДОСВІДУ

відається про виконання всіх видів робіт на вирощуванні кукурудзи, починаючи від лушення стерні на майбутніх плантаціях, і закінчуючи очищенням качанів та закриттям силосних споруд. Ця карта — зразок того, як спланувати роботу механізаторів і використати техніку.

О. В. Гіталов багато уваги приділяє розповіді про організацію обробітку посівів, технології квадратно-гнездової сівби, всім іншим процесам на вирощуванні кукурудзи.

Найбільш напруженим періодом для механізаторів є збирання кукурудзи. Як же найдоцільніше організувати його? О. Гіталов рекомендує: запровадити груповий метод роботи комбайнів. Це дозволяє різко підвищити продуктивність машин, зменшити їх простої.

ВНСОКІ рубежі визначили гіталовці на цей рік. Вони дали слово зібрати по 40 центнерів зернових і по 65 центнерів кукурудзи в зерні на кожному з тисячі гектарів.

— Ці зобов'язання високі, але вони нам під силу, — говорить бригадир.

Гіталовці по всьому фронту розгорнули боротьбу за високий врожай. Вони наполегливо вишукують нові резерви дальшого зниження собівартості продукції і, зокрема, кукурудзи.

В брошурі О. В. Гіталова, про яку йде мова, немає ще розповіді про новину, яка зараз випробовується в бригаді. А про неї варто сказати. Це — нова технологія вирощування кукурудзи, основа якої є не квадратно-гнездовий спосіб сівби, а лункирний з міжряддям в один метр, замість 70 сантиметрів при квадратному розміщенні гнізд.

Дослідження нового методу проводиться на площі 340 гектарів. Результати відраділи. Цю ділянку зараз обробляє один тракторист Олександр Поповиченко. Всі роботи він встигає проводити в кращі агротехнічні строки. А коли б цю ділянку в 340 гектарів було засіяно квадратно-гнездовим способом, то для обробітку посівів потрібно було б, принаймні, 2 агрегати і 2 трактористи.

Книга О. В. Гіталова принесе тобі велику користь, молодий механізаторе. Вона допоможе кожному стати господарем кукурудз'яних плантацій. Отже, прочитай цю брошуру, і ти збагатитися зернами гіталовського досвіду. Книжку О. В. Гіталова «Комплексна механізація возделывання кукурудзи» можна придбати у книжкових магазинах нашої області.

І. ЛЕВІН,

ЧЕРГОВА по Компаніївському міжколгоспному піонерському табору Галина Бабоша добре знає свої обов'язки. Як вправна адміністраторка, суворо попереджує:

— Зараз відпочинок. Стороннім вхід заборонено. А довідавшись про мету мого відвідування, люб'язно говорить:

— Будь ласка, проходите.

Табір розмістився в добротному приміщенні середньої школи. Створено його тут вперше. Децю могло б бути кращим. І все ж піонери і жовтєнці трьох загонів — всього понад сімдесят чоловік — почувають себе тут добре. В цьому не мала заслуга начальника табору М. С. Бондарцова, вожаки загонів Марії Черної, Любові Антонок, Марії Чукирич і інших вихователів. Важко собі уявити відпочинок без цікавих спортивних ігор, веселих пісень, які організують учителька фізичного виховання Ірина Федорова, баяніст Віктор Кравченко. А коли відпочиваючи залишають просторий світлий зал ідальні, не можуть не подякувати Марії Іванівні Мазилівій і Тані Бондар за смачні обіди.

Можна, звичайно, розповісти своїми словами, чим займаються, як живуть піонери в таборі. Але краще переглянемо щоденник, який акуратно веде голова ради загону Люба Сотник.

«Перший день у піонерському таборі. Як тут хороше! Нас розмістили у чис-

ЛУНКО СУРМИТЬ ГОРН

тих, світлих кімнатах. Потім ми знайомилися. А вже з'їхалися сюди з різних артілей...»

«...Цілий день пробули в лісі. Як цікаво! Знайомилися з рідним краєм, читали оповідання, розучували танці й пісні, брали участь в іграх. Стояли, але радісні повернулися додому. Чудовий лягають і лягають на братську могилу. Кожен з нас думає у ту хвилину, як треба це багато зробити, чесно і віддано жити й трудитись, щоб бути гідним пам'яті загиблих...»

«Купалися в ріці. Потім ходили в кіно. Кінофільм «Дружок» нам дуже сподобався. Всім загonom обговорювали його.»

«Сьогодні санітарний день. Все робимо самі: миємо підлогу, вікна, поливаємо квіти. Як приємно взяти в руки випрасовану тубою сорочку, сукню чи косинку...»

«Працювали на кукурудз'яній плантації: пропологили гнізда від бур'янів, розкіш-

ні, великі. Колгоспники щиро дякували нам і за допомогу і за поставлений концерт...»

«Повертаючись з лісу, назвали великі букети польових квітів. Сплели вінки. Пролунав піонерський горні, і відразу перестали шепотіти дерева.»

Повис у повітрі прапор. А вінки все

ЩОДЕННИК продовжується. З нього дізнаємося, що піонери катилися на човнах, взяли участь у шаховому турнірі, де переможцями вийшли серед хлопчиків Анатолій Сличенко, а серед дівчаток — Ніна Рафельська. Зараз ідуть шахові змагання. Переможці поки не визначи-

лись. Довідемося ми й про те, що піонери виступали з концертами у польових станах колгоспу імені Держинського, перед робітниками цегельного заводу.

Цікавим довлілям, хорощими корисними справами заповнені будні піонерського міжколгоспного табору.

Я залишаю піонерів. Чергова Г. Бабоша, привітно посміхаючись, говорить:

— На все добре. Щасливої вам дороги!

У таборі в цей час просурмили горні. Він кликав піонерів до цікавих справ.

Мабуть, ці рядки прочитають і піонери з колгоспів імені Карла Маркса, імені ХХІ з'їзду КПРС та імені Калініна. Ім тільки доведеться «подякувати» керівним дядам перелічених господарств, які поскупилися, не спромоглися послати дітей колгоспників на відпочинок.

В. КУЗЬМЕНКО.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
20 липня 1962 р., 3 стор.

ДВА ЕКЗАМЕНИ — ДВА УСПІХИ

В перший день змагань він добре виконав вправи обов'язкової програми. Що покаже другий день, де треба демонструвати своє вміння у довільній програмі?

Але й тут не підкачав Едуард. Судійська колегія оголошує — 108,05 бала із 112 можливих. Цей показник вищий за норматив майстра спорту СРСР. В особистому заліку Орденко зайняв третє місце і увійшов до складу збірної команди товариства «Авангард».

НАПОЛЕГЛИВА праця, воля до перемоги не пройшли даремно: Едуард обидва екзамени склав на відмінно. А зараз у слюсаря цеху досвідного виробництва Едуарда Орденка відкрита дорога до продов-

ження навчання, шлях у великий спорт.

Попереду багато різноманітних і захоплюючих поєдинків. Наприкінці липня він у складі збірної команди червонозорівців захищатиме честь спортивного клубу «Зірка» на всесоюзних змаганнях клубів, що відбудуться в Тулі.

На цьому можна було б і закінчити розповідь про нового майстра спорту, але хочеться віддати шану тренеру Михайлу Гасману, який, не шкодуючи часу і свого вміння, сумлінно працював над підготовкою гімнаста, і це дало позитивні наслідки — Кіровоградщина поповнилася ще одним майстром спорту.

І. РОДИН.

Сторінки історії транспорту

Прадід електровоза

У СТВОРЕННІ перших паровозів брало участь ціле покоління інженерів-механіків. Широко відомі імена Стефенсона, батька й сина Черепанових. А кому належить ідея використання електричного двигуна для привнесення в рух локомотива? На це питання правильно мало хто, мабуть, дасть відповідь. Не допоможуть тут і розповсюджені літературні джерела. Тільки журнали і газети, видані в середині минулого століття, дають нам нитку до розгадки. Вони саме і свідчать, що ще в 1839 році на промисловій виставці в Петербурзі видатний російський вчений і винахідник Борис Семенович Якобі демонстрував сконструйовану ним модель електричного локомотива. За деякими даними, ця модель була діючою і могла, як повідомляли тоді газети, «тримати вагу однієї людини».

Про дослід Б. С. Якобі по використанню електричного двигуна на рейковому транспорті повідомлялося в «Северній пчелі» (№ 126 від 8 червня 1839 року). Газета, зокрема, писала: «...професор Якобі з успіхом продовжує свої дослідні над застосуванням електромагнітної сили до руху ваги. На виставці вже є модель паровоза (тобто електровоза), зробленого по системі п. Якобі».

Пріоритет Б. С. Якобі в галузі пристосування електричного двигуна на рейковому транспорті підкреслюється і в «Нарисі робіт росіяв по електротехніці» складеному для путівника по Паризькій всесвітній виставці 1900 року.

На жаль, до нас не дійшов проект першого в світі електричного локомотива — прадіда теперішнього електровоза, не дійшов і докладний його опис. Однак навіть ті невеликі відомості, якими ми зараз розпорядуємося, свідчать про незалежний пріоритет російської науки в створенні електричної тяги.

Наприкінці червня він успішно закінчив навчання, а через декілька днів, знову склав екзамени. На цей раз вже не за шкільною партою, а на першості Центральної ради товариства «Авангард».

Професор В. ВІРГІНСЬКИЙ.

ХТО хоч раз у житті бродив гірськими стежками Карпат, той ніколи не забуде задумливого шепотіння високих струнких смерек, п'янкх пахощів зелених полонин, прохолоди бистрих рік і стрімких водоспадів.

Славляться Карпати не тільки своєю мальовничою природою, а й багатством мінеральних вод, що лікують людей від найрізноманітніших хвороб. Тут виходить на поверхню понад триста джерел, які містять майже всі відміни відомих в природі мінеральних вод. Зустрічаються в Карпатах і содові води типу Боржомі, і соляно-лужні типу ессентукських мінеральних вод, і близькі за складом до нарзанного типу. Разом з тим у Карпатах є джерела мінеральних вод, що лікують людей від найрізноманітніших хвороб.

Успішно закінчили навчальний рік і самі шефи. Лариса Макаренко і Ада Могилівська склали державні екзамени і тепер готуються до виїзду на місце роботи. Інших шефів Наталії чекає тривала педагогічна практика в різних селах Запорізької області.

УЧИТЕЛІ НАТАШІ ОДАРЮК

Успішно закінчили навчальний рік і самі шефи. Лариса Макаренко і Ада Могилівська склали державні екзамени і тепер готуються до виїзду на місце роботи. Інших шефів Наталії чекає тривала педагогічна практика в різних селах Запорізької області.

— В новому навчальному році, — каже секретар комітету комсомолу інституту Раїса Краско, — у нашій підшефній будувть нові вчителі. Бажаючих займатися з Наталією в інституті знайшлося багато. Але ми відібрали найкращих студентів.

гічним впливом на організм не мають собі рівних на жодному з курортів країни. Такою цілком унікальною водою є, зокрема, знаменита «Нафтуса», яка, за образним висловом лікарів, промиває організм, виводячи з нього «шлаки». Гідрогеологічні багатства Карпат давно привертати увагу лікарів. Але раціональне їх використання посправжньому почалося лише в радянський час. За останні роки тут збудовано багато здравниць, в яких щороку проходять курс лікування тисячі трудящих.

Досі карпатськими мінеральними водами можна було користуватись тільки безпосередньо з джерел, бо видобута з надр землі, наприклад, «Нафтуса» під час транспортування швидко розкладається і втрачає свої цілющі властивості. Це, зрозуміло, обмежувало можливість її застосування в медичній практиці.

Вчені республіки успішно розв'язали проблему консервування «Нафтуси», яка має чудесний дар вилікувати тих, хто хворіє на нерви і печінку. Їм вдалося зберегти природний склад води шляхом опромінювання її ультрафіолетовим промінням. Після такої «продюри» «Нафтуса» зберігає цілющі властивості протягом двох з половиною місяців. Практично це означає, що хворі можуть одержувати її в найдальших районах Радянського Союзу. Завод розливу «Нафтуси», збудований в експлуатацію, випускає за рік 3 мільйони пляшок води. В аптеках можна тепер придбати також «Лужанську», і «Драгівську» мінеральні води, «Свяляву» і «Полянну Квасову».

Так мінеральні води Карпат служать радянським людям, допомагають їм зміцнювати здоров'я.
І. ДОСЕНКО.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

КІНОТЕАТР «МИР». «Івано-ве дитинство». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 та 4 год. дня, 6, 8 та о 10 год. вечора.
КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Моя любов». Початок об 11 год. 15 хв. і год. 2 год. 40 хв. та о 4 год. 20 хв. дня, 6 год., 7 год. 45 хв. та о 9 год. 30 хв. вечора. На літньому майданчику — «Весняні грози».
КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». «Чудова семірка». Початок (першої серії) о 3 год. 20 хв. дня, 6 год. 45 хв. та 3 год. 30 хв. вечора. (Друга серія) — о 10 год. ранку, 11 год. 45 хв. та 5 год. дня, о 10 год. 15 хв. вечора. Для дітей. «Увільнення на берег». Початок о 1 год. 30 хв. дня.
КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Хронікально-документальні фільми: «Товариш» виходить в море», «Концерт на скані», Демонструється без перерви з 10 год. ранку до 9 год. веч. Широкоекранний художній фільм «Дівчата». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

О г л я д повідомлень ТАРС

державами доведеться розв'язувати питання про підписання німецького мирного договору і врегулювання на його основі становища в Західному Берліні без участі західних держав.

ПЕРЕГОВОРИ ВІДНОВИЛИСЯ

ПІСЛЯ місячної перерви 18 липня в Женеві відновили роботу Комітет 18 держав по розбурюванню. Перший день роботи комітету показав, з чим повернулися учасники наради після місяця роздумів і консультацій.

У промові глави радянської делегації В. О. Зорін був висловлений твердий намір уряду СРСР зробити все можливе для швидкого досягнення угоди про загальне і повне розбурювання під суворим міжнародним контролем. В. О. Зорін повідомив комітет, що Радянський уряд вирішив зробити нові кроки назустріч США та іншим західним державам і внести в проект договору, поданий СРСР на розгляд Комітету, ряд доповнень і уточнень, які враховують побажання західних держав у тій мірі, в якій це не суперечить завданню розв'язання проблеми загального і повного розбурювання.

Виступ глави делегації США Діна викликав розчарування у тих, хто сподівався, що США зроблять які-небудь важливі кроки до зближення позицій. Американський делегат, як і раніше, вихваляв американську «схему основних положень договору», яка по суті передбачає розбурювання, а встановлення контролю над озброєннями, тобто створення можливості для шпигунства проти СРСР та інших країн. Інакше кажучи, американська делегація лишилася на старих позиціях, які не об'являють швидкого розв'язання питання про загальне і повне розбурювання.

РОЗБРОЄННЯ — ГОЛОВНЕ І НЕВІДКЛАДНЕ ЗАВДАННЯ

ВЕСВІТНІЙ конгрес за загальне розбурювання і мир, який закінчився цими днями, — найважливіша подія міжнародного життя. Це була найбільш широка і представницька міжнародна зустріч за всю історію боротьби народів за мир. У роботі конгресу взяло участь 2469 чоловік — делегатів, гостей і спостерігачів із 121 країни. За роботою конгресу з неослабною увагою стежили в усіх країнах світу. Понад 200 іноземних кореспондентів висвітлювали роботу конгресу, цього форуму надії, як його назвали борці за мир.

Протягом тижня посланці майже всіх народів, що населяють нашу планету, обговорювали найгостріше питання сучасності — як заступити шлях війни. Перед делегатами конгресу виступив глава Радянського уряду М. С. Хрущов з яскравою промовою, в якій виклав політику Радянського Союзу по проблемі загального і повного розбурювання.

Делегати конгресу прийшли до спільних висновків, які знайшли відображення в одностайно прийнятому підсумковому документі — Посланні до народів світу. «...Ми твердо віримо, — заявляють делегати конгресу, — що розбурювання не тільки життєво необхідне, але й можливе. Вчора воно було мрією найкращих умів людства. Сьогодні розбурювання стало практичним завданням, за розв'язання якого повинні боротися кожний з нас».

Делегати конгресу закликають уряди всіх ядерних держав без усяких зволікань укласти договір про заборону навично усіх випробувань ядерної зброї — в атмосфері, у космосі, під землею і під водою. Це буде першим кроком на шляху до повної заборони і знищення всієї ядерної зброї.

«Наше головне і невідкладне завдання полягає в тому, — проголошують делегати конгресу, — щоб добитись укладення урядами договору про загальне і повне розбурювання під суворим міжнародним контролем».

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 38. Телефон: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24. Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова. БК 00234. Зам. № 4377.

«АТОМНІ ДОЗУВАЛЬНИКИ». Фото Ірини Пап. (На третій Всесоюзній художній фотовиставці «Семирічка в дії» 1962 року І. Пап присуджений диплом першого ступеню).